

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2020, č. j. 16 A 48/2020 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-16987-4/ČJ-2020-930310-V237, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 2. 2020, č. j. KRPA-61985-11/ČJ-2020-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 roků.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 9. 10. 2020, č. j 16 A 48/2020 - 19.

[3] Městský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že ve věci je nesporné, že žalobce na území České republiky pobýval bez oprávnění k pobytu poměrně značnou dobu v délce téměř 15 let (nejméně od 31. 10. 2006 do 20. 2. 2020) a současně od února roku 2002 byl bez cestovního dokladu. V řízení tak bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a současně § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 téhož zákona. Stanovenou dobu správního vyhoštění 4 roky s ohledem na dobu nelegálního pobytu proto městský soud neshledal jakkoli nepřiměřenou. Městský soud dále uvedl, že správní orgány se zabývaly posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce, zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Městský soud se pak neztotožnil s tvrzením žalobce v tom, že by na území České republiky měl vytvořeno jakékoli zázemí či domov. Naopak přes značnou dobu pobytu v České republice nebylo zjištěno, že by si zde jakékoli trvalejší vazby vytvořil.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, a to s ohledem na to, že v České republice delší dobu pobývá a vytvořil si zde svoje centrum života. Městský soud podobně jako žalovaný zásah správního vyhoštění do stěžovatelova soukromého života považoval za přiměřený, přičemž při poměřování zásahu do práva na soukromý život s dalšími zájmy chráněnými zákonem vycházel z přesvědčení o nikoliv zásadním zásahu do stěžovatelova soukromého života s poukazem na údajnou absenci trvalejších vztahů na území České republiky. S tímto názorem městského soudu stěžovatel nesouhlasil, neboť v České republice je bezesporu důležité těžiště jeho soukromých zájmů, a zásah, který by správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu představovalo, by byl nepřiměřeným ve vztahu k jeho protiprávnímu jednání. Stěžovatel pobývá na území České republiky již od roku 1996, aniž by jakkoliv ohrožoval veřejný pořádek a zásadním způsobem tak ohrozil základní hodnoty českého právního státu. To, že stěžovatel není integrován do života české společnosti všemi myslitelnými způsoby (např. účastí na společenském a kulturním životě) pak v žádném případě nemůže nijak zmenšit jeho nepopiratelný vztah k českému prostředí. Jelikož však žalovaný dospěl k opačnému názoru a tento závěr ve svém rozsudku aproboval i městský soud, nemohou žalobou napadené rozhodnutí ani rozsudek městského soudu obstát.

[6] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah správního spisu a způsob posouzení věci správními orgány obou stupňů, který považuje (stejně jako městský soud) za správný. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podstatou kasačních námitek je nesouhlas stěžovatele s názorem městského soudu, že správní orgány dostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[11] V nyní posuzovaném případě není sporné, že stěžovatel pobýval na území České republiky dlouhodobě bez platného oprávnění k pobytu a cestovního dokladu. Trvalý pobyt stěžovatele byl pravomocně ukončen dne 22. 6. 2005. Poslední vízum, které jej opravňovalo k pobytu, byl výjezdní příkaz s platností od 1. 10. 2006 do 30. 10. 2006. Tento však stěžovatel nerespektoval a nevycestoval z území České republiky. Při výslechu stěžovatel sdělil správnímu orgánu I. stupně, že do České republiky přicestoval v roce 1996. Měl povolení k pobytu, o to však přišel v roce 2005. Potom v roce 2006 mu byl vydán výjezdní příkaz a byl poučen, že má vycestovat. Je zde nepřetržitě od roku 1996. Je si vědom svého neoprávněného pobytu, proč neodjel, neví. Cestovní doklad ztratil v roce 2002, nový si nevyřídil. Jestli hlásil jeho ztrátu, si nevzpomíná. Žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. Je zde nelegálně již dlouho a chce vycestovat. Je rozvedený, na Ukrajině má dospělé děti, rodiče a vlastní dům. K České republice nemá žádné společenské a kulturní vazby, nevlastní tu žádný majetek. Pracoval brigádně u různých soukromých osob, aniž by měl pracovní povolení. Na dotaz správního orgánu uvedl, že v České republice nemá žádné příbuzné ani osoby, vůči nimž by měl vyživovací povinnost či je měl v péči. Dále sdělil, že na území nemá ani žádnou osobu, vůči které by ukončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Společnou domácnost sdílí s paní A. Š. a jejím synem, ale pouze proto, aby jí finančně vypomohl platit elektřinu a plyn za byt, kde s nimi žije. Výslovně uvedl, že nemá žádnou překážku vycestování, že vycestuje dobrovolně a že má finanční prostředky na vycestování.

[12] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*“

[13] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou*

nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“

[14] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *„Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*

[15] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*

[16] Podle názoru městského soudu se správní orgány otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele zabývaly, a to dostatečně. S tímto závěrem zdejší soud souhlasí, neboť přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem.

[17] Správní orgán I. stupně se přiměřeností vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na str. 4 a 5 svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z obsahu správních rozhodnutí zřejmé, že nebyla opomenuta zásadní hlediska případu stěžovatele. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného plyne, že otázka soukromých, rodinných a ekonomických vazeb stěžovatele v České republice byla v tomto konkrétním případě posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. V této souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, že sám stěžovatel v průběhu správního řízení kromě obecného tvrzení, že žije na území České republiky již delší dobu, nic bližšího neuváděl. Stěžovatel se tak posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění domáhal pouze obecně a neuvedl, v čem konkrétně by jeho nepřiměřenost měla spočívat. Správní orgány nezpochybnilly tvrzení stěžovatele, že má na území České republiky určité ekonomické a sociální vazby. Z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech stěžovatele) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci stěžovatele, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, přestože byl zastoupen advokátem. Stěžovateli bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Správní orgány proto nepochybily, pokud stěžovatele nevyzvaly k upřesnění jeho vyjádření. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život stěžovatele. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění provedené správními orgány dostatečné.

[18] Za situace, kdy podmínky pro vyhoštění naplněny jsou, správní orgán nemá jinou možnost, než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstantně judikuje, že „konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (srov. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, dále např. rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21). V nyní projednávané věci se správní orgány konkrétními okolnostmi, zejména soukromým a rodinným životem stěžovatele, zabývaly, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoliv bránily uložit správní vyhoštění. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu